

tallet, men som et Spørgsmaal til Landstinget, og han har udtryffeligt hævdet sin Eneberettigelse til at fortolke det Flertals Stilling, som han er Ordfører for. Naar det ærede Medlem fremdeles mener, at han har spillet en særegen Rolle som Mægler og indlagt sig stor Fortjeneste i saa Henseende i Modsetning til den Maade, hvorpaa vi fra Høire have stillet os, saa tilstaar jeg, at jeg forstaar det ikke; thi hvad har det ærede Medlem opnaaet? Han har ved paa Forhaand at slutte sig til Flertallet opnaaet det, at han har faaet Lov til at stille sit Underændringsforslag til de Andres Endringsforslag; han har ikke opnaaet den mindste yderligere Smødekommenshed. Ikke engang, da hans Forslag forelaa til Afstemning i Udvalget, har han faaet nogenjombestemt Stemme fra Flertallet derfor; de eneste Stemmer, han maatte tage til Tasse med, vare fra os af Mindretallet; jeg maa derfor tillade mig at udtale, at det er en ganske besynderlig Maade at stille sig paa, nu at vende sig mod os, der faktisk have ydet ham al den reelle Understøttelse, vi kunde; men derimod siger han ikke et eneste Ord til dem, som dog ikke i mindste Maade have villet støtte hans Gjerning.

Naar den ærede Ordfører har sagt, at Flertallet ikke har talt om nogen Formue- og Indkomstskat som Kompensation, og at jeg derfor var ganske uberettiget til at nævne dette, saa tager den ærede Ordfører fejl. Hvis den ærede Ordfører vil gjøre mig ganske uberettiget til at tale herom, saa skulde han — og det skulde jeg meget ønske — udtale sig saaledes: Flertallet vil ikke have sin Kompensation gennem en Formue- og Indkomstskat. Naar det ærede Medlem vil udtale sig saaledes og udtale det bestemt paa egne og Flertallets Vegne, saa er al Tale herom forbi, og saa er han berettiget til at sige, at han afviser enhver yderligere Formodning i saa Henseende; men saa længe han ikke vil sige dette, saa staar det fast som Noget, der er sagt i denne Forhandling uden Modsigelse, og det fra Andre end mig. Naar endelig den ærede Ordfører har udtalt, at Folkethinget vel i mange Sager har stillet sig saaledes, at det har villet lade dem visne, men denne Sag har det fremmet med al Sver og Kraft og har ikke villet lade dem visne, ja, saa er der forffjellige Maader, hvorpaa man kan bringe Sagerne til at visne; man kan bringe dem til at visne ved lange Forhandlinger Dag ud, Dag ind i Udvalg uden egentlig at komme en Smule videre; man kan lade dem visne ved at lade dem ligge i Udvalg og ikke sammenfalde Udvalget; men man kan sandelig ogsaa lade dem visne ved i Virkeligheden ikke at forhandle i Ud-

valg, men indskrænke sig til at stille kategoriske umulige Fordringer. Man kan, som et æret Medlem, der i gamle Dage sad ved Siden af mig, pleiede at sige i saadanne Tilfælde, give et Lovforslag Gift ind, eller man kan, som det ærede Medlem fra Middelfart (Monrad) udtalte igaar, lade et Lovforslag blive spedaft, og naar man gjør det, saa betyder det idetmindste for mig ikke Andet end at lade et Lovforslag visne. Derfor fastholder jeg ogsaa Mindretallets Udtalelse om, at vi ikke have kunnet se Andet, end at Flertallets Opgave egentlig har været den, enten at umuliggjøre Lovet eller ialtsald — og det var det, som vi ansaa for det Bedste — at forhandle den, saaledes, at man dog først kom ind paa en virkelig Forhandling i et Fællesudvalg. Vil den ærede Ordfører imidlertid ikke tillade mig at bevare dette sidste Haab, saa er jeg nødt til at blive staaende ved det første. Endnu skal jeg blot gjøre en eneste Bemærkning. Det, der idelig og idelig har lydt som Stikordet i denne Forhandling, og som er blevet udtalt stadigt fra det ærede Medlem, som er Ordfører, ligesom det ogsaa er fremkommet fra et andet betydeligt Medlem, der horer til den Side, nemlig det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein) idag, er dette, at det, som man egentlig vil — thi man indrømmer jo egentlig meget villigt, at man ikke vil forhandle nu, og det taffer jeg, som sagt, for — er at rette et Spørgsmaal til Landstinget. Men, mine Herrer, det er dog ganske mærkværdigt, at man saaledes fuldstændigt vil ignorere, fuldstændigt vil lade det staa hen som Noget, der ikke eksisterer, at Landstinget er spurgt. De Herrer vide jo meget godt, hvilken Stilling Landstinget indtager. De Herrer vide jo meget godt, at et saadant Spørgsmaal, som nu stilles til Landstinget, er saa langt fra, hvad Landstinget har tænkt at skulle være dets Mening selv efter de yderste Indrømmelser fra dets Side, at der ikke kan være Spor af Haab om, at Landstinget vil kunne svare paa dette Spørgsmaal paa en saadan Maade, som man her fra Flertallets Side kræver som Betingelse for overhovedet at gaa videre i den Sag, som her foreligger. Dette er idetmindste min Opfattelse, og Andet har jeg ikke udtalt; men denne Opfattelse vil jeg virkelig have Lov til at udtale, og om man end bliver nok saa forbittret, naar jeg udtaler den, saa er det dog Noget, som idetmindste jeg er overbevist om nødvendigvis maa bekræftes igjennem Kjendsgjerninger paa denne Sags videre Bane.